

Sygn. akt II AKa 34/22

Sygn. akt II AKa 34/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Izabela Szumniak (spr.)

Sędziowie: SA – Katarzyna Capałowska

SA – Dorota Radlińska

Protokolant: – Emilia Rubinkowska

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2023 r.

sprawy z wniosku Z. M.

o zadośćuczynienie

za doznaną krzywdę z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania w dniach 04 sierpnia 2020 r., godz. 08:50 – 05 sierpnia 2020 r., godz. 14:55

na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora, pełnomocnika Skarbu Państwa – Komendanta Rejonowego Policji Warszawa I w Warszawie oraz pełnomocnika wnioskodawczyni

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 listopada 2021 r. sygn. akt XVIII Ko 78/21

zmienia wyrok w zaskarżonej części, to jest dotyczącej rozstrzygnięcia z punktu I w ten sposób, że obniża zasądzone w nim zadośćuczynienie na rzecz wnioskodawczyni Z. M. do kwoty 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy w pozostałej części;

wydatkami za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE	
Formularz UK 2	Sygnatura akt II AKa 34/22

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

**Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 listopada 2021r.,
sygn. XVIII Ko 78/21**

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny – pełnomocnik Skarbu Państwa – Komendanta Rejonowego Policji Warszawa I
oraz pełnomocnik wnioskodawczyni

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy – Sąd II instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy – Sąd II instancji nie		

		przeprowadzał postępowania dowodowego			
--	--	---	--	--	--

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
		Nie dotyczy – Sąd II instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
		Nie dotyczy – Sąd II instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp. 3.1	Zarzut	
	Zarzut pełnomocnika Skarbu Państwa – Komendanta	# zasadny

	<p>Rejonowego Policji Warszawa I - obrazy przepisów prawa materialnego, tj. art. 552 § 4 k.p.k. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, które doprowadziło do uznania, iż zatrzymanie wnioskodawczyni w dniu 4 sierpnia 2020 r. o godz. 08.50 do dnia 5 sierpnia 2020 r. było niewątpliwie niesłuszne, podczas gdy niewątpliwa niesłuszność zatrzymania wyrażana wskutek żądania zadośćuczynienia (art. 552 § 4 k.p.k.) nie jest tożsama z kryteriami badania zażalenia na zastosowanie zatrzymania (art. 246 § 1 k.p.k.), a stwierdzenie na skutek zażalenia na zatrzymanie, że było ono niesłuszne (niezasadne, nielegalne bądź nieprawidłowe), nie przesądza automatycznie o zasadności roszczenia pieniężnego.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Konstrukcja zarzutów apelacyjnych podniesionych przez pełnomocnika Skarbu Państwa, polegała na tym, iż wyżej wskazany zarzut, który miał dla sprawy kluczowy charakter, podniesiony został w dalszej kolejności. W związku z faktem, iż uwzględnienie tegoż zarzutu mogłoby doprowadzić do zmiany orzeczenia bez konieczności rozpoznawania pozostałych, został on przeanalizowany w pierwszej kolejności.</p> <p>Sąd Apelacyjny podziela opinię skarżącego, iż stwierdzenie, że zatrzymanie było niesłuszne (niezasadne, nielegalne bądź nieprawidłowe), nie przesądza automatycznie o zasadności roszczenia pieniężnego, jednakże nie może zgodzić się ze stwierdzeniem,</p>		

iż Sąd I instancji w trakcie postępowania nie ustalił wysokiego stopnia owej niesłuszności.

Analiza pisemnych motywów rozstrzygnięcia zaskarżonego wyroku prowadzi bowiem do ustalenia, iż kwestii istnienia niewątpliwie niesłusznego zatrzymania poświęcone zostały obszerne rozważania poczynając od k. 14 uzasadnienia, które doprowadziły Sąd I instancji do jednoznacznych wniosków na k. 20. Ustalenia te należy podzielić również na etapie postępowania odwoławczego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego niewątpliwie niesłuszne, w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k., jest takie zatrzymanie, które było stosowane z obrazą przepisów jego dotyczących oraz w sytuacji, gdy spowodowało ono dolegliwość, których dana osoba nie powinna doznać, w świetle całokształtu okoliczności ustalonych w sprawie. W tym kontekście pamiętać należy, iż policja nie miała problemów z ustaleniem miejsca pobytu Z. M. ani jej tożsamości – co więcej, zastała ją pod wskazanym adresem i wylegitymowała. Organy ścigania nie podjęły też wcześniej żadnych prób wezwania wnioskodawczynie, celem przeprowadzenia czynności procesowych. Okoliczności te czyniły bezpodstawną obawę ucieczki bądź ukrycia się (art. 244 § 1 k.p.k.), która została wskazana jako jedna z podstaw zatrzymania. Nie można zgodzić się również z opinią, iż zatrzymana mogłaby zacierać ślady, jako że materiał dowodowy zgromadzony wówczas w postępowaniu opierał się w znacznej mierze na zabezpieczonych nagraniach z monitoringu, w które wnioskodawczynie nie mogłaby

ingerować. To sprawia, że powoływanie się również na wskazaną przesłankę w czasie zatrzymania Z. M. było wyjątkowo nietrafne. W sprawie nie zachodziła ponadto możliwość przeprowadzenia postępowania w trybie przyspieszonym. Nade wszystko jednak ani w dniu 4 sierpnia 2020 r., ani w czasie dalszego postępowania, w stosunku do wnioskodawczynie nie zachodziła przesłanka ogólna zatrzymania. Materiał dowodowy nie dawał bowiem podstaw do postawienia Z. M. zarzutu z art. 261 lub innych Kodeksu karnego, co jednoznacznie wskazano już w postanowieniu Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 16 października 2020 r., sygn. II Kp 2282/20, a ustalenia te należy podzielić. Podkreślić należy również, iż w dniu zatrzymania nie zastosowano wobec wnioskodawczynie żadnych środków zapobiegawczych, zaś w dniu 30 grudnia 2020r. dochodzenie wobec niej zostało umorzone, wobec stwierdzenia, iż nie popełniła ona przestępstwa.

Powyższe prowadzi do konkluzji, iż zatrzymanie wnioskodawczynie było nieprawidłowe, nielegalne i niezasadne, a ponadto – ze względu na czas jego trwania, czynności mu towarzyszące czy zaistniałe niedogodności, których wnioskodawczynie nie powinna była doznać, a które zostaną omówione szczegółowo w pkt 3.3. niniejszego uzasadnienia, stanowiło dolegliwość stwarzającą cierpienia fizyczne i psychiczne. Ustalenie takie skutkuje uznaniem, że zatrzymanie Z. M. było niewątpliwie niesłuszne. Nie decyduje bowiem o tym jedynie świadomość organu podejmującego czynności procesowe, a całokształt

<p>okoliczności z momentu rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku o zasądzenie zadośćuczynienia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia z punktu I zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie wniosku co do kwoty 14 000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.</p> <p>2. o uchylenie rozstrzygnięcia dotyczącego zasądzenia od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczynie kwoty 120 złotych tytułem zwrotu uzasadnionych wydatków z tytułu ustanowienia pełnomocnika (punkt III zaskarżonego wyroku).</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Uznanie, iż zatrzymanie wnioskodawczynie w dniach 4-5 sierpnia 2020 r. było niewątpliwie niesłuszne wyklucza możliwość oddalenia wniosku, determinując jednocześnie konieczność zasądzenia stosownego zadośćuczynienia. Ponadto dyspozycja art. 554 § 4 k.p.k. nie pozostawia wątpliwości, iż w takiej sytuacji wnioskodawczynie przysługuje zwrot uzasadnionych wydatków, w tym z tytułu ustanowienia jednego pełnomocnika.</p>		
<p>Lp. 3.2</p>	<p>Zarzut</p>	

	<p>Zarzuty pełnomocnika Skarbu Państwa – Komendanta Rejonowego Policji Warszawa I:</p> <p>1.rażącej obrazę przepisów postępowania, mającej wpływ na treść orzeczenia, tj. naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej i wybiórczej oceny dowodu z zeznań wnioskodawczynie i uznanie za wiarygodne w całości zeznań wnioskodawczynie, w szczególności uznanie za wiarygodne twierdzeń wnioskodawczynie dotyczących negatywnych następstw zatrzymania w dniu 4 sierpnia 2020 r., a w konsekwencji błędne przyjęcie, że zasądzona kwota zadośćuczynienia jest kwotą odpowiednią, co miało wpływ na treść orzeczenia, podczas gdy prawidłowa, tj. zgodna z wymogami art. 7 k.p.k. ocena materiału dowodowego powinna doprowadzić Sąd do wniosku, iż wnioskodawczynie na skutek zatrzymania krzywdy nie doznała,</p> <p>2.błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na treść orzeczenia, polegającego na dowolnym ustaleniu w oparciu o zeznania wnioskodawczynie, iż wnioskodawczynie utraciła poczucie bezpieczeństwa i zaufania wobec służby policyjnej oraz instytucji państwowych, a obecnie ma problemy natury psychicznej z prawidłowym funkcjonowaniem w życiu codziennym, co w konsekwencji doprowadziło do ustalenia przez Sąd I instancji, iż wnioskodawczynie doznała krzywdy na skutek zatrzymania przez policję w dniu 4 sierpnia 2020 r. oraz że kwota 14 000 złotych jest</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
--	---	---

	odpowiednia w świetle art. 445 § 1 k.c. w związku z 552 § 4 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>W treści apelacji skarżący opiera oba wymienione zarzuty na jednej okoliczności – rzekomej wewnętrznej sprzeczności zeznań wnioskodawczyni i w wywodzie dotyczącym drugiego z nich odwołuje się do ustaleń poczynionych przy pierwszym.</p> <p>Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.); stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść (art. 4 k.p.k.); jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – umotywowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 k.p.k.). Zarzut obrazy procesowej normy określonej przepisem art. 7 k.p.k. jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania lub jest sprzeczne ze wskazaniem wiedzy bądź doświadczenia życiowego. Z pewnością nie może on sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami tego sądu i ograniczać się</p>		

do odmiennej oceny materiału dowodowego przez apelującego.

W kontekście tych rozważań uznać należy, że Sąd meriti w granicach swobodnej oceny dowodów bez wątpienia postąpił prawidłowo przyjmując, że podstawą poczynionych ustaleń faktycznych mogą być – uznane za wiarygodne – zeznania wnioskodawczynie. Zasadności tego rodzaju oceny wskazanego wyżej źródła dowodowego autor apelacji w najmniejszym nawet stopniu nie podważył, co czyni apelację w tym zakresie polemiczną. W szczególności oczekiwanego przez apelującego efektu nie może przynieść kwestionowanie poniesienia jakiegokolwiek krzywdy przez wnioskodawczynię, jako że wskazania doświadczenia życiowego prowadzą do zgoła odmiennych wniosków. Zatrzymanie osoby młodej, dotąd niekaranej, przetrzymywanie jej przez wiele godzin w jednostce policji, w kajdankach, niezasadne rozwlekanie kolejnych czynności procesowych, przy nieinformowaniu o dalszych krokach planowanych w bliższej i dalszej przyszłości, bez wątpienia wyrządza bowiem krzywdę – w przypadku Z. M. głównie w sferze psychicznej. Negowanie tego faktu jest nie tylko niezasadne, ale i pozbawione wszelkich podstaw. Wątpliwości nie budzi również, iż zarzucanie popełnienia niedokonanego czynu rodzić może obawę w stosunku do działań policji i podważać zaufanie do tej formacji oraz innych instytucji państwowych. Sąd odwoławczy nie dopatrzył się również podnoszonych przez skarżącego wewnętrznych sprzeczności w zeznaniach wnioskodawczynie: uzyskiwanie pewnych dochodów nie wyklucza

równoczesnej konieczności wspomagania finansowego przez rodzinę i przyjaciół (np. podczas rozprawy głównej w dniu 10 listopada 2021 r. wnioskodawczynie zeznała, iż połowę kosztów terapii poniosła sama, zaś połowę pokryli jej przyjaciele); ponadto praca przy komputerze w warunkach domowych może wskazywać na obawę przed opuszczeniem domu i wejście w interakcję ze światem zewnętrznym. Wnioskodawczynie istotnie nie przedstawiła żadnej dokumentacji wskazującej na uczęszczanie przez nią na terapię, jednakże nie wywodziła ona z tego faktu roszczeń odszkodowawczych, dlatego okoliczność ta pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie. Kwestia odniesionego uszczerbku o charakterze psychicznym, jak wskazano już wyżej, nie budzi zastrzeżeń. Nie była podważana również przez strony w trakcie postępowania przed Sądem I instancji.

Wniosek

1. o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia z punktu I zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie wniosku co do kwoty 14 000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.
2. o uchylenie rozstrzygnięcia dotyczącego zasądzenia od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczynie kwoty 120 złotych tytułem zwrotu uzasadnionych wydatków z tytułu ustanowienia pełnomocnika (punkt III zaskarżonego wyroku).

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Pełnomocnik Skarbu Państwa nie przedstawił argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć ocenę dowodów dokonanych przez Sąd Okręgowy. W konsekwencji Sąd odwoławczy za chybiony uznał także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, ponieważ skarżący nie wykazał, by w zebranych w sprawie materiale dowodowym znalazły się treści przeciwne dokonanych przez Sąd I instancji ustaleniom.	

Lp. 3.3	Zarzut	
	<p>Zarzut pełnomocnika Skarbu Państwa – Komendanta Rejonowego Policji Warszawa I - obrazy przepisów prawa materialnego, tj. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 552 § 4 k.p.k., poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, które doprowadziło do uznania, iż przyznana wnioskodawczyni kwota zadośćuczynienia w wysokości 14.000,00 złotych jest odpowiednia, podczas gdy zasądzona kwota zadośćuczynienia jest niewspółmiernie wysoka, a o rozmiarze należnego zadośćuczynienia pieniężnego powinien decydować stopień negatywnych doznań osoby pokrzywdzonej, wiek pokrzywdzonej, czas trwania dolegliwości i konsekwencje, jakie powodują dla jej funkcjonowania tak w dziedzinie jej życia osobistego, jak i społecznego;</p> <p>Zarzut prokuratora - błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

za podstawę orzeczenia i mającego wpływ na jego treść przez niezasadne uznanie, iż kwota 14 000 zł za okres 30 godzin pozbawienia wolności zasądzona tytułem zadośćuczynienia za zatrzymanie jest odpowiednia do okoliczności i długości zatrzymania oraz doznanych cierpień i następstw pozbawienia wolności, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że sąd meriti ustalił nadmierną wysokość rekompensaty pieniężnej;

Zarzuty pełnomocnika wnioskodawcy:

1. obraży art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 445 § 1 k.c., poprzez zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie niewspółmiernie niskiej w stosunku do krzywdy, jakiej doznała Z. M. w związku z niewątpliwie niesłusznym jej zatrzymaniem, a to wskutek nieuwzględnienia ujawnionych w toku postępowania dowodowego istotnych okoliczności mających wpływ na jego wysokość (...) – skutkującego wadliwym przyjęciem, że odpowiednią wysokością zadośćuczynienia, równoważącą negatywne przeżycia wnioskodawcy związane z zatrzymaniem, będzie kwota 14.000,00 zł;

2. będący skutkiem obraży przepisów postępowania błęd w ustaleniach faktycznych, polegający na nieprawidłowym uznaniu, iż kwota 14.000,00 zł stanowi odpowiednią wysokość zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne, bezzasadne, nielegalne i nieprawidłowe zatrzymanie wnioskodawcy - podczas gdy w szczególności w świetle zeznań Z. M., złożonych na rozprawie

	<p>w dniu 10 listopada 2021 r., a także dokumentów z akt sprawy o sygnaturze: II Kp 2282/20, rozpoznawanej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie (k. 5-12, 15- 16, 17-20, 30-36), wysokość zasądzzonego zadośćuczynienia należy ocenić jako wyraźnie zbyt niską w stosunku do krzywdy, jakiej doznała Z. M. i niedostatecznie uwzględniającą rodzaj naruszonych dóbr oraz intensywność naruszeń;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Powyższe zarzuty wszystkich skarżących w istocie odnoszą się do wysokości przyznanego zadośćuczynienia i są ze sobą ściśle powiązane, wobec czego należy je rozpoznać łącznie.</p> <p>Mimo podnoszenia przez prokuratora i pełnomocnika wnioskodawczyni błędu w ustaleniach faktycznych, okoliczności ustalone w trakcie postępowania przed Sądem I instancji co do zasady nie są sporne. Co więcej, w uzasadnieniu apelacji prokurator wskazał wprost, iż nie kwestionuje poczynionych przez sąd ustaleń faktycznych. Argumenty prokuratora i pełnomocnika Skarbu Państwa ograniczają się do stwierdzenia braku drastycznego wpływu zatrzymania na zdrowie i sytuację osobistą wnioskodawczyni (prokurator i pełnomocnik SP) bądź całkowitego negowania jakichkolwiek cierpień fizycznych (pełnomocnik SP), podkreślanii, iż czas i warunki zatrzymania nie odbiegały od typowych i nie wiązały się z dolegliwościami nieproporcjonalnymi do zwykłych</p>		

następstw środka izolacyjnego (prokurator), braku szykan bądź przemocy fizycznej lub psychicznej ze strony innych osób czy też funkcjonariuszy policji (prokurator). Z drugiej strony pełnomocnik wnioskodawczynie domagał się nadania większego znaczenia niektórym z faktów (m.in. niezapewnieniu czystej wody, niezasadnego i długotrwałego przetrzymywania zatrzymanej w kajdankach oraz nieinformowania jej o planowanych z jej udziałem czynnościach). W tym stanie rzeczy kwestią poddaną pod osąd Sądu odwoławczego pozostaje jedynie wysokość przyznanego zadośćuczynienia, zgodnie z żądaniem stron wyrażonym w złożonych apelacjach.

Nie można podzielić argumentacji pełnomocnika wnioskodawczynie co do nieprawidłowego zaniżenia wysokości zadośćuczynienia. Nie odmawiając stronie prawa do własnej oceny znaczenia okoliczności branych pod uwagę przy orzekaniu o zadośćuczynieniu, zaznaczyć należy, że dopóki nie wykaże ona wadliwości skarżonego rozstrzygnięcia, także w sferze motywacyjnej – to jej zapatrywania na kwestię wysokości oczekiwanego przez wnioskodawczynię zadośćuczynienia nie stanowią argumentu pozwalającego na skuteczne podważenie stanowiska Sądu meriti. Tymczasem w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji wziął pod uwagę wszystkie okoliczności zatrzymania, a kwota przyznanego zadośćuczynienia nie została zaniżona. Wystarczy zapoznać się z częścią pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, aby z łatwością stwierdzić, iż znajdują się

tam wszystkie istotne okoliczności, a więc sposób zatrzymania (w obecności kilku funkcjonariuszy policji), długotrwałe noszenie kajdanek, wyjątkowo długie oczekiwanie na przesłuchanie, brak czystej wody do picia, przenoszenie pomiędzy różnymi pomieszczeniami bez informowania o celu takiego postępowania oraz niedogodności fizyczne i psychiczne wnioskodawcy. Nie bez znaczenia pozostaje również niezasadnie długi (zwłaszcza w zestawieniu ze spokojnym zachowaniem Z. M.) czas trwania zatrzymania oraz młody wiek i dotychczasowy brak styczności wnioskodawcy z organami ścigania. Ponadto Sąd meriti nadał prawidłowe znaczenie stresowi wnioskodawcy wynikającemu z zatrzymania. Równocześnie w trakcie postępowania należycie wybrzmiały również inne niedogodności psychiczne (niepokój na widok patroli i radiowozów), które Z. M. odczuwała przez dłuższy czas. Równocześnie analiza zeznań wnioskodawcy nie prowadzi do przekonania, by były one przesadzone bądź w nadmierny sposób akcentowały okoliczności negatywne. Okoliczności te zostały dostrzeżone przez Sąd I instancji i nadano im właściwe znaczenie – dlatego brak jest podstaw do podniesienia kwoty zadośćuczynienia.

Z drugiej strony nie można odmówić całkowicie zasadności twierdzeń pełnomocnika Skarbu Państwa i prokuratora, przekonujących, iż zasądzona kwota zadośćuczynienia została nadmiernie zawyżona. Przy uwzględnieniu poczynionych wyżej uwag przyjąć należy, że zasądzona Z. M. przez Sąd I instancji kwota 14.000 zł zadośćuczynienia

plus odsetki rzeczywiście jest nadmierna. W istocie, zdaniem Sądu odwoławczego, prowadziła ona do nadmiernego wzbogacenia tej osoby, to jest ponad doznaną krzywdę. Pełne zastosowanie w niniejszej sprawie znajduje stanowisko zawarte w tezach uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2013 roku, V KK 231/12 to jest, że: „W myśl art. 445 § 1 k.c. zadośćuczynienie winno być odpowiednie, co oznacza, że z natury rzeczy ma służyć złagodzeniu doznanej krzywdy, a jednocześnie nie być źródłem wzbogacenia. Jego wysokość wyznaczają dwie granice. Z jednej strony zadośćuczynienie powinno przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną, a z drugiej, nie może być wysokością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy i powinno być utrzymane w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, gdyż zarówno ocena, czy jest ono realne, czy nie nadmierne, pozostawać musi w związku z poziomem życia”. W tych warunkach należało przyjąć, że funkcję kompensacyjną w zupełności stanowić będzie kwota 10.000 zł zadośćuczynienia, wraz z ustawowymi odsetkami. Bez wpływu na dalsze obniżenie świadczenia pozostają przy tym nietrafne argumenty o braku drastycznego wpływu zatrzymania na zdrowie i sytuację osobistą wnioskodawczyni, czy podkreślanie, iż czas i warunki zatrzymania nie odbiegały od typowych i nie wiązały się z dolegliwościami nieproporcjonalnymi do zwykłych następstw środka izolacyjnego, jeśli weźmie się pod uwagę fakt, iż Z. M. w ogóle nie powinna ich doznać. Chybione są również stwierdzenia o braku szykan bądź przemocy

fizycznej lub psychicznej ze strony innych osób czy też funkcjonariuszy policji, skoro postawa taka winna być standardem, w związku z czym nie zasługuje na nadzwyczajne premiowanie.

Zarzut niewłaściwego ustalenia kwoty zadośćuczynienia może być skuteczny tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza zasady ustalania tego zadośćuczynienia, a więc gdy uwzględniono niewłaściwe lub nie uwzględniono właściwych elementów mających istotne znaczenie dla określenia wysokości kwoty zadośćuczynienia /tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8.01.2020r., sygn. IV KK 169/19, LEX 3126271/. W ocenie Sądu Apelacyjnego, to kwota 10.0000 złotych zadośćuczynienia rekompensuje w wyważony sposób wszystkie okoliczności zatrzymania. Ma charakter kompensacyjny, przedstawia wartość ekonomicznie odczuwalną, jest adekwatna i słuszna, uwzględnia także okoliczności postępowania i sytuację osobistą wnioskodawczynie, jak również czyni zadość obecnym realiom społeczno-gospodarczym w Polsce, nie powodując nadmiernego wzbogacenia wnioskodawczynie. Sąd I instancji uwzględnił bowiem czas trwania pozbawienia wolności w ramach zatrzymania oraz pozostałe okoliczności przytoczone w powyżej. Nie można dopatrzeć się również ich nieprawidłowego wpływu na zbalansowaną i wyważoną ocenę Sądu, bądź uwzględniania przez Sąd I instancji okoliczności irrelevantnych dla postępowania.

Reasumując, całokształt poczynionych ustaleń w kontekście zarzutów podniesionych przez skarżących, prowadzi do

<p>przekonania, że kwota 10.000 zł jest adekwatna do czasokresu pozbawienia wolności, doznanych cierpień i negatywnych przeżyć psychicznych wnioskodawczyni. Zarazem brak było podstaw do uwzględnienia wniosków apelacji prokuratora o ukształtowanie kwoty zadośćuczynienia w proponowanej wysokości (tj. 2.000 złotych), gdyż suma ta nie stanowiłaby wystarczającej rekompensaty za doznane krzywdy.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Prokuratora – o zmianę zaskarżonego wyroku przez zmniejszenie kwoty zasądzonej tytułem zadośćuczynienia do wnioskowanej przez prokuratora podczas rozprawy odwoławczej kwoty 2.000 zł</p> <p>Pełnomocnika wnioskodawczyni - o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez podwyższenie kwoty zasądzonej tytułem zadośćuczynienia z kwoty 14.000,00 zł do wnioskowanej kwoty 100.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na rzecz wnioskodawczyni zwrotu wydatków z tytułu ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym</p> <p>Pełnomocnik Skarbu Państwa nie sformułował wniosków odnośnie wysokości zadośćuczynienia.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwiąźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

Powody oceny wniosków zostały szczegółowo przytoczone w pkt 3.3. uzasadnienia.	
--	--

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	Brak
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
-----	-----
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
-----	-----
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
W pkt 1 zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżono zasądzoną w pkt 1 zaskarżonego wyroku kwotę zadośćuczynienia do kwoty 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych.	
Zwiążle o powodach zmiany	
Powody wskazano szczegółowo w pkt 3 uzasadnienia.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	-----	-----
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Wydatkami poniesionymi w postępowaniu obciążono Skarb Państwa (art. 554 § 2 k.p.k.).

	PODPIS	
	Izabela Szumniak Katarzyna Capałowska Dorota Radlińska	
1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 listopada 2021r., sygn. XVIII Ko 78/21	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik Skarbu Państwa – Komendanta Rejonowego Policji Warszawa I		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 listopada 2021r., sygn. XVIII Ko 78/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawczyni	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 listopada 2021r., sygn. XVIII Ko 78/21	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana